

15de JAARGANG, NR. 282
14 AUGUSTUS 2017

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

René ten Cate, Kaja Draksler,
 Gabbro, Hudson, Dr. Bekker,
 Omar Sosa & NDR Big Band e.a.

11 JAZZ OP DE PLANKEN

Jazz Middelheim,
 Joey Alexander Trio.

EN VERDER:

15 Bestsellers en tips Jazzcenter

16 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

18 Jazz in beeld (Schot, Beetz, Schoubs)

JAZZFLITS 275 KOMT 11/09/2017 UIT

JAZZNIEUWS

Julian Bliss. (Foto: Thomas Rabsch)

**Klarinetconcert van
 Wayne Shorter in wereldpremière**

Op 17 september gaat in Aarau, Zwitserland een klarinetconcert in wereldpremière dat saxofonist Wayne Shorter in opdracht van het Argovia Philharmonic en klarinettist Julian Bliss heeft geschreven. Het stuk, 'Sherwood forest' getiteld, wordt herhaald op 19 en 20 september. Shorters compositie staat op één programma met Ludwig van Beethovens Symphonie No. 3 'Eroica' en Martin Jaggis 'Girga', een hedendaags stuk van een Zwitserse componist.

14 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 09 2017

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

RIK MOL TROTS OP ZELF GEBOUWDE TROMPET

Vlnr: Rik Mol, Miel Adams en Dominic Seldis, presentator van het programma. (Persfoto)

Voor het televisieprogramma 'De nieuwe Stradivarius' maakte trompettist Rik Mol samen met trompetbouwer Miel Adams een trompet naar eigen ontwerp. Het programma was 21 april op NPO2 te zien en gaf een beeld van het maakproces. Mol werkte in zijn vrije tijd enige maanden aan het instrument.

Rik Mol: "We hebben de trompet echt samen gebouwd en dat heeft veel bloed, zweet en tranen gekost. Het was heel heftig om te doen. Om dit te leren, want het is echt een ambacht. Het ging regelmatig mis, maar ik wilde het zo goed mogelijk doen. Als je dan tien uur per dag aan een instrument werkt, dan is dat pittig. Ik ben erg trots op het resultaat en ik ben heel zuinig op de trompet." Trompetbouwer Adams maakte eerder een trompet voor Christian Scott, die zelf ook zijn eigen ontwerp indiente. Hoe het warme instrument precies klinkt zal te horen zijn op het in het najaar te verschijnen nieuwe album 'Infinite Mirrors vol. 1'. Op dat album is ook Brent Carter, de zanger van funk-groep Tower of Power te horen. Het is het vervolg op het debuutalbum 'Funk On Me' uit 2006.

Bekijk hier het programma op Uitzending Gemist:
https://www.npo.nl/aa-aa/01-01-2015/AT_2079964

NIEUWS

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken**

uit. In september pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

OVERLEDEN

Chuck Loeb. (Foto: Toshio Sakurai)

Chuck Loeb, 31 juli 2017 (61)

Amerikaanse gitarist, werkte vijf jaar bij Stan Getz en daarna Mike Brecker. Hield zich op de been met smooth jazz en dook de studio's in.

Joe Thomas, 26 juli 2017 (84)

Amerikaanse saxofonist en fluitist, geboren 1933 in Newark NJ, bijnaam The Ebony Godfather, werkte begin jaren zestig bij organiste Rhoda Scott, maakte opnamen onder eigen naam met daarin onder anderen trompettist Ernie Royal en als solist met een orkest onder leiding van Chico O'Farrill. (Niet te verwarren met saxofonist en naamgenoot, 1909-1986, die rond 1980 opnamen maakte voor het label Uptown - zie discografie van Bruyninckx).
(jjm)

PODIA

JAZZ MIDDELHEIM TREKT 17.000 BEZOEKERS

Artist in residence Mark Guiliana op 3 augustus in actie met zijn kwartet. (Foto: Bruno Bollaert)

Voor 'de viering van de tijdloze geest van de jazz' bij Jazz Middelheim begaven zich van 3 tot en met 6 augustus 17.000 bezoekers naar Park Den Brandt in Antwerpen. Reden voor tevredenheid bij festivaldirecteur Bertrand Flamang over de 36ste editie van zijn evenement: "Het festival is geslaagd en was inhoudelijk top." Drummer Mark Guiliana was 'artist in residence'. Hij toonde zijn diversiteit met drie verschillende projecten (Jazz Quartet, Beat Music en de samenwerking met de studenten van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen). Ook onder anderen saxofonist Joshua Redman, gitarist Bill Frisell, saxofonist Charles Lloyd en pianist Randy Weston stonden in Antwerpen op het podium. (zie ook het verslag van Tom Beetz op pagina 11)

PRIJZEN

TINEKE POSTMA HOOG IN DOWNBEAT POLL

In de 65th Annual DownBeat International Critics Poll belandde Tineke Postma als 'Rising Star Soprano Sax' met 112 punten op de derde plaats. Als 'Rising Star Alto Sax' scoort ze iets lager. In totaal konden 155 jazzpublicisten via een ingewikkeld systeem maximaal tien punten uitdelen. Tot het selecte gezelschap behoort onder anderen Coen de Jonge (JazzBulletin en Jazzism).

Bij de categorie Big Bands kwam het ICP Orchestra met 27 punten op de laatste plaats. Wolter Wierbos kwam als trombonist met 31 punten op de een na laatste plaats. Klarinettist Ab Baars scoorde met 29 punten net onder de middenmoot. Datzelfde geldt voor Han Bennink, die als percussionist 45 punten behaalde. Jaap Blonk scoorde 23 punten als 'Male Vocalist'. Criss Cross Jazz wist zich in de kijker te werken als platenlabel. De complete lijst van de poll is te vinden in het augustusnummer van DownBeat.

EDWIN RUTTEN - JAZZ IN DE EVENING

Iedere zondag om 21.00 uur op NPO Radio 2 Soul & Jazz.
(<http://www.nposoulenjazz.nl/jazzintheevening>)

JAZZ OP PAPIER

BUNDEL OP NIVEAU II: LIJFELIJKE MUZIEKCOGNITIE

Stef Slembrouck (red.). Meer dan jazz.

Leuven/Den Haag : Acco, 2017.
309 pag. : ill.
ISBN 978-94-6344-120-9 ing.
Prijs 32 euro.

Vorige maand kwam mijn kleinzoon aanzetten met een stapel tijdschriften, waaronder het maandblad Quest. Had-ie gekocht van de bibliotheek, die afgedankte lectuur voor een prikje in de verkoop deed. Bij het doorbladeren viel mijn oog op de rubriek Vraag en antwoord, waarin bepaalde verschijnselen op een populair-wetenschappelijke wijze werden behandeld. De vraag was: Waarom tikken we zo graag met onze voet mee op muziek?

Het antwoord laat ik hier volgen: "Dat weten we niet precies. Bekend is dat muziek je beloningssysteem activeert. Je wordt er met andere woorden gelukkig van. Dat beloningssysteem zit in het striatum, een onderdeel van je voorste hersenen. Datzelfde deel is verantwoordelijk voor de coördinatie en planning van beweging. Het kan zijn dat muziek je daarom aanzet tot bewegen. Dat kan dansen zijn, of met je hand of voet tikken." Het werd begeleid door een foto met het bijschrift: "Voor muzikanten is het tikken met de voet vooral een handigheidje: zo houden ze het juiste ritme aan." (Ilse Houtman in: Quest, nr. 141, nov. 2015)

Ik laat het antwoord nu voor wat het waard is, maar het sluit redelijk aan bij het onderwerp waar prof. Marc Leman onderzoek naar doet aan het IPEM-laboratorium van de Universiteit Gent: de relatie tussen muziek en beweging. Dat die bestaat is onder anderen aangetoond door Laurel Trainor. Zij liet twee groepen baby's een auditieve stimulus horen in, zeg maar, een zes-achtste cadans. Moeders van de eerste groep hupten de baby's op een indeling in drieën en die van de tweede groep op een indeling in tweeën. Bij een tweede stimulus, maar nu met duidelijk aangebrachte accenten, reageerden de twee groepen navenant. Een kwestie van conditionering dus.

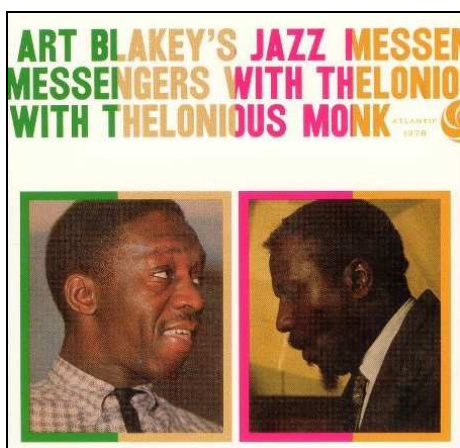
Nadere onderzoeken met gebruik van verfijnde meetapparatuur wijzen uit dat lichaamsbeweging - en, bij stilzitten, ook fysiologische parameters binnen het lichaam, zoals hartslag, zweetafscheiding en temperatuur - eerder de waarneming aanstuurt dan dat het een gevolg is van een waarneming. Bewegen vereist wel dat er elementen in de muziek aanwezig moeten zijn die daartoe aansporen. En wat ritmiek betreft is jazzmuziek daarvoor heel geschikt. In dit verband wijst Leman op de Afrikaanse inbreng met zijn complexe, vaak oneven maatsoorten. Die werken op Europese oren vaak desoriënterend. Maar, zo is mijn ervaring, het inzicht dat bijvoorbeeld een 7/8-maat verdeeld wordt in groepjes van 2-2-3, biedt, al is dat puur mentaal, een houvast bij het luisteren.

De stimulus hoeft evenwel niet per se ritmisch te zijn. Andere klankelementen die aanleiding geven tot spanning of een oplossing zijn onder meer: melodische contouren, tempo, frasering, nuances in luidheid en intonatie. Daar voeg ik aan toe: instrumentherkenning en changes. (Leman spreekt hier van een harmonische stuwning.)

Verderop stelt schrijver dat het (uiterlijk) bewegen gericht is op expressie, om een reactie te ontlokken. En nóg een interessant gegeven: omdat de tastzin trager werkt dan het gehoor, moet je vooruitlopen, wil je een tik laten samenvallen met de accenten in de muziek. Dit zijn uiterst boeiende stellingen, die tal van eigen observaties oproepen. Ziehier wat situaties die mij te binnen schoten:

Zoals kinderen doktertje spelen, zo ondergingen wij als twaalfjarigen de muziek van Stan Kenton door de bewegingen van de solisten te mimen, zo van: 'En dan was ik Kai Winding, en jij Art Pepper.'

[...vervolg op de volgende pagina](#)

De hoes van Atlantic-album 1278.

JAZZ OP PAPIER VERVOLG

Nauwelijks had op een familiefeestje de accordeonist een walsje ingezet, of een nicht van mij kwam met deinende schouders op me af als een 'Aufforderung zum Tanz'.

Jazzmusici bewegen maar weinig. Leman citeert Miles Davis, die zich aanvankelijk afvroeg of hij zijn teen wel zou bewegen, niemand zou het zien. Bij popmuziek is het juist andersom: daar is het bewegen door de spelers juist een onderdeel van hun act geworden. Zo zijn het vaak de sociale conventies die het gedrag bepalen.

De laatste tijd heeft bij popconcerten het massaal 'waven' een grote vlucht genomen. Het verschijnsel treedt al op als er amper enige ritmische stuwning waarneembaar is. Maar wat dan wel? Als er bij een 4/4-maat meegeklapt wordt zie je sommigen aarzelend om zich heen kijken. Je komt het tegen bij het klappen op 1 en 3, maar zeker bij een afterbeat. De vraag is: waar zit het hem eigenlijk in als je geen maatgevoel hebt?

Is er een verband, behoudens taalkundig, tussen een mars en het marcheren erop?

Wat is precies het verschil tussen een bassist die er 'bovenop zit' of net even achter de tel aan sjokt? In beide gevallen kan er sprake zijn van swing.

En ten slotte: zouden we dan eindelijk een wetenschappelijke verklaring kunnen verwachten van het begrip swing? Ik wou maar zeggen: Marc Lemans betoog staat heel dicht bij de praktijk.

Aan het slot van zijn artikel stelt Leman de vraag of er geen andere elementen een rol spelen bij het ondergaan van muziek, zoals beschouwende en verwijzende betekenissen, in die zin dat ze een gebeurtenis of gegeven buiten de muziek aanduiden. Hij concludeert dat die slechts van secundair belang zijn. Ik zou nog een stap verder willen gaan: voor niet-programmatische en niet-vocale muziek zijn ze helemáál niet van belang.

Leman ziet het luisteren als een wisselwerking tussen waarnemen en ageren, het anticiperen van verwachtingen, het inlossen ervan [...], kortom, een interactief spel van geven en nemen. Twee luistervoorbeelden illustreren nog eens Lemans theorieën. Van Tony Fruscella neemt hij 'I'll be seeing you' (oorspronkelijk op Atlantic 1220) en van Bill Hardman 'Evidence' (op Art Blakey's Jazz Messengers with Thelonious Monk, oorspronkelijk op Atlantic 1278). Om het simpel te houden: bij beide trompettisten gaat het om een passage uit een stuk in medium tempo, waarbij ze zestiende noten spelen, dat is dus vier noten per tel. Ik teken daarbij aan dat de luisteraar deze noten niet afzonderlijk volgt, maar ze waarneemt als een geheel, dat als zodanig spanning oproept tegenover minder compacte frasen. Leman: Als die spanning (of de ontlading) zich manifesteert in lichaamsbeweging die overeenkomt met de expressieve intentie van de uitvoerder - Leman introduceert hier de term 'spiegelhypothese' - kan de luisteraar de indruk krijgen dat de klanken het causale resultaat zijn van zijn eigen beweging.

En dan valt daar terloops het woord dansers. Ah, de dans in al zijn verscheidenheid, de ultieme relatie tussen muziek en bewegen en bij ballet tot een eigen kunst verheven. Het komt me voor dat hier nog een heel terrein braak ligt. Het hoeft geen betoog dat alleen dit hoofdstuk de aanschaf van het boek waard is.

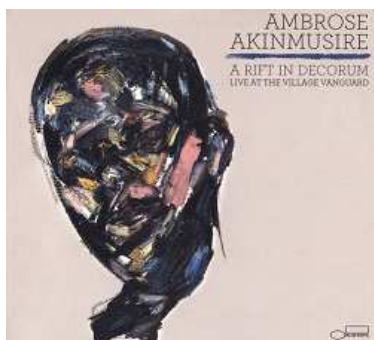
Jan J. Mulder

JAZZFLITS NUMMER 275 KOMT OP 11 SEPTEMBER 2017 UIT

Het artikel 'Bundel op niveau I' staat op pagina 11 van Jazzflits 281. Dit nummer is te vinden op onze website: <http://www.jazzflits.nl>

JAZZ OP DE PLAAT

AMBROSE AKINMUSIRE
A Rift In Decorum
Blue Note

Bezetting:

Ambrose Akinmusire (tp),
 Sam Harris (p),
 Harish Raghavan (b),
 Justin Brown (d).

De band van trompettist Ambrose Akinmusire bestaat al jaren uit dezelfde mensen. Zijn spel is al net zo lang opvallend. Hij gaat niet als een 'Roller Coaster' tekeer, maar uit zich eerder als het ware op de vierkante centimeter. Dat maakt zijn spel zeer persoonlijk. Akinmusire zoekt naar kleine accenten om zijn verhaal te vertellen, ook op 'A Rift in Decorum: Live At The Village Vanguard'. Zijn begeleidende trio volgt hem feilloos. Ook zij gaan voor de nuance. De groep bouwt de stukken op vanuit een micro-motief en creëert langzaam maar zeker een groots bouwwerk. Ambrose Akinmusire trekt daarbij lange muzikale lijnen. Sam Harris, de pianist, kan ook flink uitpakken en de drummer wil eveneens nog weleens met voortrollend slagwerk fors begeleiden.

In tegenstelling tot zijn cd 'The Imagined Savior Is Far Easier To Paint' heeft Akinmusire zijn tenorist thuisgelaten en zijn er geen zangers die de muziek beïnvloeden. De trompettist en zijn drie begeleiders dragen de muziek met gemak. Die lange lijnen zijn prima te volgen, of het nou de trompettist is of de pianist, hun spel loopt als vanzelf. Meteen al bij het eerste stuk 'Maurice and Michael (sorry I didn't say hello)'. In een relaxed tempo neemt Akinmusire de luisteraar mee in zijn verhaal. Hij heeft het voor elkaar gekregen zijn muziek toegankelijker te maken. Er staat ook nog een enkel vrij stuk op de cd, bijvoorbeeld 'Trumpetsketch'. Door veel gebruik te maken van halve tonen ontwijkt Akinmusire de akkoordenopbouw. Vooral de pianist veegt dan als een Don Pullen over de toetsen. Alsof hij zeggen wil: dat kan ik ook!

Hessel Fluitman

Beluister hier een track van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=uD5kSkUJEXJ4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ANGLES 9
Disappeared Behind The Sun
Clean Feed

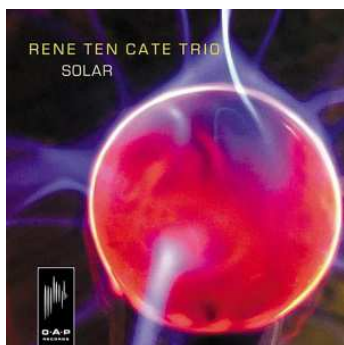

Bezetting:

Goran Kajfes (cnt), Magnus Broo (tp), Mats Äleklint (tb) Martin Küchen (as, ts, comp), Eirik Hegdal (bars) Alexander Zethson (p), Mattias Ståhl (vib) Johan Berthling (b), Andreas Werliin (d).

In een paar jaar tijd heeft de formatie Angles 9 van de Zweedse saxofonist Martin Küchen zich ontwikkeld tot een van de opwindendste grote groepen in Europa. Met een mengsel van ijzersterke melodien, dansbare grooves en een groot gevoel voor avontuur en muzikaal gevaar is het gezelschap opgeklommen naar een tijdloze divisie waar legendarische groepen als het Willem Breuker Kollektief, het Italian Instabile Orchestra en Pierre Dørge's New Jungle Orchestra thuishoren. Op dit nieuwe album, 'Disappeared Behind The Sun', laat Küchen zijn mannen weer onbedaarlijk, ruig en keihard swingen. Maar het is wel een dansen op de rand van de vulkaan, want de (politieke) boodschap die de cd brengt, is bepaald niet vrolijk. De wereld gaat naar de ratsmodee, maar laten we dat dan vooral al dansend doen, dat is ook de strekking van de hoestekst van Andrew Choate. Die maatschappelijke betrokkenheid deelt Angles 9 met een ander referentiepunt, het Liberation Music Orchestra van Charlie Haden, een orkest waarmee vaker vergelijkingen zijn getrokken. Muzikaal horen we die invloed terug in het enerverende slotstuk van het album: 'Love, flee thy house (in Breslau)'. Dat het niet alleen bij dampende grooves blijft, bewijzen sommige solistische hoogtepunten, zoals de rauwe a capella-solo van de leider, waarmee de cd opent. En in het titelstuk schitteren trompettist Magnus Broo en pianist Alexander Zethson in een gevoelig duet alvorens de band losbrandt in een trage, meeslepende tango die associaties met Gil Evans' 'Las Vegas tango' oproept. 'Disappeared Behind The Sun' is wederom een sublieme plaat geworden zonder ook maar enige aarzeling of inzakker, die wel eens hoog zou kunnen scoren op de jaarlijstjes van het jazzrecensientengilde. **Herman te Loo**

De cd-teaser: <https://youtu.be/3gqu5SFwJlU>

RENÉ TEN CATE**Solar****O.A.P. Records****Bezetting:**

René ten Cate (p, vib),
 Andy Valkenburg (b),
 Barry Olthof (d).

René ten Cate is zowel vibrafonist als pianist, en presenteert met deze plaat – de eerste van het trio dat zijn naam draagt – ook duidelijk beide bezettingen: op acht tracks hoort u een pianotrio, op vier tracks een trio bestaande uit vibrafoon, bas en drums. Daarbovenop krijgt u nog twee solostukken, één op elk instrument. Vooral de afwisseling tussen de vertrouwde sound van een pianotrio en de altijd wat meer lege vibrafoonstukken verrast; wat voor de ene luisteraar een welkome variatie biedt,ervaart een ander misschien als een gebrek aan continuïteit.

Boeiend vind ik dat Ten Cate op beide instrumenten heel anders speelt: op piano heeft hij een zekere avontuurlijke, wat hoekige slordigheid in zijn spel, waar ik wel van houd. Die zin voor avontuur werkt ook goed met het bezige, impulsieve drumwerk van Barry Olthof. Keerzijde is het wat fragmentarische karakter van bepaalde stukken: wat mij betreft mag er wat meer tijd geïnvesteerd worden in opbouw van sfeer en intensiteit, en laat Ten Cate in zijn improvisaties heel wat potentieel achteloos verloren gaan, om weer een volgend idee éven aan te raken. Zijn vibrafoonspel daarentegen is wat meer afgeborsteld, wat economischer - en (dus?) ook wat meer mainstream.

'Solar' is een boeiende, gevarieerde staalkaart van dit trio, dat een breed stilistisch spectrum bestrijkt. Een opvolger zou volgens mij dieper moeten ingaan op de meer persoonlijke richting van Ten Cates solostukken ('Journey' en 'Reflections'), en zeker ook in de richting van bassist Andy Valkenburgs 'Drifting on a cloud'.

Arne Van Coillie

Bekijk ten Cate hier in een duosetting:

<https://www.youtube.com/watch?v=oC6oNtqSg8o>

KAJA DRAKSLEER OCTET**Gledalec****Clean Feed****Bezetting:**

Björk Nielsdóttir, Laura Polence (voc), Ada Rave (ts, kl), Ab Baars (ts, kl, shakuhachi), George Dumitriu (v, av), Kaja Draksler (p, comp, cond), Lennart Heyndels (b), Onno Govaert (d, perc).

De afgelopen jaren heeft de Sloveens/Amsterdamse pianiste Kaja Draksler zich op de kaart gezet als een bijzonder getalenteerde improvisator, veelal in duo's (met onder meer drummer Onno Govaert en trompettiste Susanna Santos Silva). Met het nieuwe dubbelalbum 'Gledalec' profileert ze zich nadrukkelijk als componiste. En ook op dit gebied heeft ze heel wat te vertellen. Ze schrijft opmerkelijke stukken voor een niet minder opmerkelijke bezetting, met twee zangeressen (Björk Nielsdóttir en Laura Polence), twee uitgesproken rietblazers (Ada Rave en Ab Baars), (alt)viool (George Dumitriu), haar eigen piano, bas (Lennart Heyndels) en drums (Govaert). Neem nu het titelstuk, dat opent met zachte klanken van Rave en Baars, doorspekt met dramatische effecten van het klassieke slagwerk (pauken, buisklokken, grote trom) dat Govaert hier hanteert. Pas na een minuut of tien komen de zangeressen in beeld, die een getoonzet gedicht van de Sloveense dichter Gregor Strniša zingen over een fijne, slpende bas/drums partij. Daarmee is het stuk meteen ook klaar. Een ongebruikelijke vorm, en zo zijn er wel meer stukken die een dergelijke kwalificatie mee kunnen krijgen. Draksler maakt uitstekend gebruik van de klankkleuren in haar ensemble, en speelt subtiel met de dynamiek die de groep biedt. Bij sommige passages heb je de neiging om de volumeknop van de installatie flink open te zetten, om hem daarna weer verschrikt terug te draaien. Ook humor is een element in het repertoire, getuige de droogkomische poëzie van de Brits-Griekse dichteres Andriana Minou ('A Promise is a promise'). En om het helemaal compleet te maken, biedt Draksler haar improvisatoren flink de ruimte in vrije improvisaties. Daarbij speelt ze niet eens altijd zelf een rol, zoals in het subtiel duo van Rave en Baars in 'Dulce como un solozzo en la nevada'. Herhaald beluisteren van dit wonderschone album biedt, als bij een caleidoscoop, steeds nieuwe gezichtspunten op.

Herman te Loo

GABBRO
Gabbro
El Negocito

Bezetting:

Hanne De Backer,
 Marc de Maeseneer (bars).

Bands met meer dan één baritonsax zijn uiterst dun gezaaid. Eind jaren tachtig kon Groningen bogen op de knorrende beesten van Baritone Madness, maar verder wil me niet veel te binnen schieten. Alleen dat al maakt het Belgische duo Gabbro bijzonder. Hanne De Backer en Marc de Maeseneer bespelen allebei de zware toeter en scheppen er hun eigen genre mee. De zeven tracks op hun titelloze debuut-cd zijn pure improvisaties, die een heel breed spectrum bestrijken.

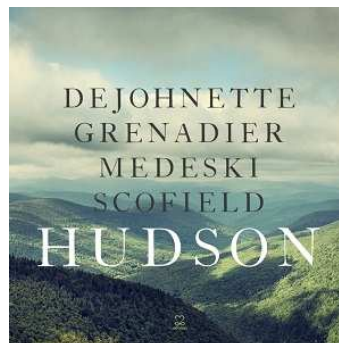
‘**Ze bestrijken een heel breed spectrum**’

De twee dagen elkaar melodisch en ritmisch uit, trekken naar elkaar toe, swingen soms dat het een aard heeft, en buiten bovenal de sonoriteiten van de twee baritons uit. Dat levert soms hypnotische grooves op die in het domein terechtkomen dat we kennen van bassaxofonist Colin Stetson. Toch zijn de Belgen bepaald geen kopieën van de populaire Amerikaan. De jankende uithalen in ‘Sterna paradisaea’ en de onbekommerde swing in combinatie met Brötzmannaanse bronstigheid in ‘Minor swing’ zijn daar overtuigende voorbeelden van.

Herman te Loo

Het duo in actie in de Antwerpse Monty:
https://youtu.be/wG42dsX_HRc

HUDSON
Hudson
Motema Music

Bezetting:

John Medeski (Rhodes, Hammond B-3, fl, voc),
 John Scofield (gt, fl),
 Larry Grenadier (b, voc),
 Jack DeJohnette (d, tom-tom, fl, voc).

De formatie Hudson is genoemd naar de Hudson Rivier. Bekend terrein voor de leden van de groep: toetsenist John Medeski, gitarist John Scofield, bassist Larry Grenadier en drummer Jack DeJohnette. Zij wonen namelijk in de Hudson Valley in New York. De vier hebben zich laten inspireren door de muzikale historie van hun regio en daar maakt ook de moeder van alle popfestivals, Woodstock (1969), deel van uit. Vandaar dat Joni Mitchells ‘Woodstock’ is opgenomen, al trad zij niet tijdens het festival op. Ook Bob Dylan was er niet. Zijn liefdesliedje ‘Lay Lady Lay’ en zijn waarschuwing tegen de ‘fall out’, ‘A hard rain’s a-gonna fall’, zijn niettemin op het album terug te vinden. Evenals ‘Up on cripple creek’ van The Band. Ook die groep was niet tijdens Woodstock van de partij. Wel woonden Dylan en The Band in het stadje. Jimi Hendrix was wel op het festival. Zijn ‘Wait untill tomorrow’ is op deze cd aanwezig. Het landschap rond de Hudson rivier, waarin de opnamestudio ligt, vroeg blijkbaar om deze sfeervolle songs. De heren hebben met ‘Hudson’ een relaxed album cd gemaakt. Scofield zet de popklassiekers integer, zij het iets relaxter maar met evenveel ‘body’ neer als de originelen. De vier eigen stukken die Jack DeJohnette inbracht zijn wat dramatisch aangezet. Het sluitstuk van de cd, ‘Great spirit peace chant’ valt in eerste instantie met zijn Hare Krishna-achtige sfeer wat uit de toon, maar heeft dezelfde ondertoon als de andere songs.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=DhyOIF-2ioq>

PLUCKY STRUM
Departure
Whaling City Sounds

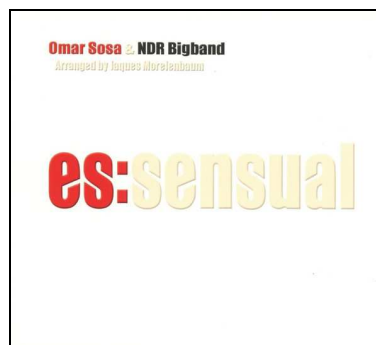
Bezetting:
 Sheryl Bailey (g),
 Harvie S. (b).

Op het Amerikaanse label Whaling City Sounds verschijnen regelmatig albums met voor Nederland (redelijk) onbekende jazzmusici. Het is vaak heel interessant materiaal. Zo ook 'Departure' van het duo Sheryl Bailey (gitaar) en Harvie S (bas). Volgens de liner notes zijn ze gepokt en gemazeld in de jazz. Dat dit niet overdreven is, bewijst meteen al het eerste stuk 'Sublime'. Unisono jagen ze door het thema van 32 maten, waarna de gitariste verder gaat met de 'walking bass' achter haar. Enkele chorussen verder draaien ze de rollen om en begeleidt ze haar bassist. Een prima visitekaartje, deze opener. Met bas en gitaar heb je niet zo heel veel variatie in klankkleur. Zeker niet als je de tempi van de stukken niet echt uit elkaar laat lopen. Sheryl Bailey varieert wel met gebroken, geplukte en slagakkoorden en uiteraard strijkt Harvie S. ook weleens. Met hun melodische stukken weten ze je evenwel bij de les te houden. Het duo doet in de verte herinneren aan de samenwerking tussen bassist Charles Mingus en gitarist Tal Farlow in 1950, die toen een trio vormden met vibrafonist Red Norvo. Opvallend tussen hun eigen composities op de cd is de 'Suite: Judy Blue Eyes' van Stephen Stills. Hij maakte dat met zijn maten Crosby en Nash in 1969 onsterfelijk. Ze volgen in grote lijnen het verloop van de originele song, de herhalingen vergetend. Al met al een aangenaam musicerend duo.

Hessel Fluitman

Plucky Strum live:
<https://www.youtube.com/watch?v=6iGbh2E23i4>

OMAR SOSA & NDR BIGBAND
es:sensual
Skip records

Bezetting:
 Omar Sosa (p),
 NDR Bigband.

De NDR Bigband is een 'instituut' in Duitsland. In 1955 werd dit omroeporkest opgericht als de NDR Studioband. Al heel wat solisten waren in de loop der jaren te gast. In 2016 was er nog een samenwerking met Al Jarreau. Dit keer is de beurt aan pianist Omar Sosa. De Cubaanse pianist kan zeer expressief zijn, maar dit keer speelt hij 'keurig' en in gedistingeerd gezelschap. De bigband staat normaal gesproken onder leiding van Jörg Achim Keller, maar dit project wordt geleid door de Braziliaan Jacques Morelenbaum, die alle composities van Sosa arrangeerde. Het is overigens de tweede keer dat de NDR Bigband, Omar Sosa én Morelenbaum een cd maakten ('Ceremony'). Dat het latin-idioom royaal op 'es:sensual' vertegenwoordigd is, is gezien de achtergrond van Sosa niet verwonderlijk. De cd opent uiterst dansbaar, en ook 'Lyade' met fluitist Fiete Felsch is sterk Zuid-Amerikaans. Sosa leidt de luisteraar soepel door de arrangementen van de zeer strak spelende bigband en in de hoes tekst staat keurig per compositie wie de solisten zijn. Veel tracks beginnen met tropische natuurgeluiden en de cd sluit af met het romantische, langzame, 'Sad meeting'. 'Es:sensual' is heel geschikt voor liefhebbers van bigband én latin.

Peter J. Korten

Bekijk Sosa en de bigband live in concert:
<https://www.youtube.com/watch?v=BWtCByA5Lj0>

BERGEN BIG BAND & DAG ARNESEN Norwegian Songs IV (Odin)

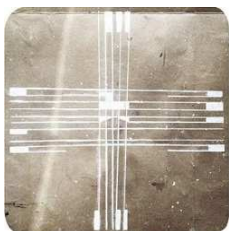
Dag Arnesen is een Noorse pianist die zich veel bezighoudt met de Noorse folklore. Daarbij legt hij het accent op de liederen van Edvard Grieg. Arnesen maakte al drie cd's met 'Norwegian Songs'. Voor 'Norwegian Songs IV' had hij de beschikking over de Bergen Big Band. Behalve werk van Grieg, staan er ook stukken van hemzelf op. De Grieg-stukken zijn over het algemeen aangenaam en lieflijk. De muzikanten soleren pittig. In verschillende stukken vervult Arnesen zelf achter de piano de hoofdrol. Hij behandelt de melodie van Grieg met liefde en respect en wordt heel bescheiden begeleid door de bigband. Zijn eigen stukken hebben meer 'power'. Dan kan de bigband zich meer uitleven.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=49PtY564NeY>

CARATE URIO ORCHESTRA Garlic And Jazz (Klein)

Het Carate Urio Orchestra (CUO) van de Belgische klarinettist/saxofonist Joachim Badenhorst kan, net als de Griekse god Proteus, vele vormen aannemen. Op hun vorige plaat, 'Ljubljana', klonk de band grotendeels als een jazzorkest. En ondanks de titel 'Garlic and Jazz' is dit nieuwe album eerder als rock te kwalificeren dan als jazz. Met Robert Wyatt-achtige zang, intrigerende elektronische soundscapes, noisy gitaren en stevige grooves plaatst het CUO zich ergens tussen legendarische jaren '80-bands als Sonic Youth en This Heat. De belangrijkste overeenkomst met het vorige album is de intensiteit en de hang naar avontuur. De zware vinylplaat is verpakt in bananenpapier (het bruine papier dat een doos bananen bekleedt) en is uitgegeven op Badenhorsts eigen label Klein.

Herman te Loo

Luister hier naar een track:

<https://carateurio.bandcamp.com/album/garlic-jazz>

DR. BEKKEN Live At Bar Moskus (Blue Moods Records)

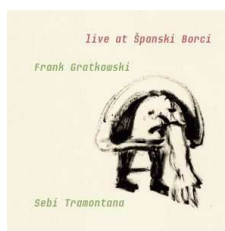
Boogie-woogie, swing, de blues, de Noor Dr. Bekken tovert het met veel gemak en zorg uit zijn piano. Hij tovert 'Rosetta', hét nummer van Earl Hines, net zo makkelijk tevoorschijn als 'I got a feeling I'm falling' van Fats Waller. En via nog een 'Fats' - Domino, de New Orleans popartiest uit de jaren vijftig en zestig - komt hij terecht bij Randy Newman. De zanger, pianist en vooral componist die in zijn songs zo onbekommerd gebruikmaakt van oude historische muziekstijlen. Daar tussendoor strooit Dr. Bekken zijn eigen stukken door het programma. Vooral in die eigen stukken hoor je ook de invloeden terug van de Noorse folklore. 'Inga' is daar een mooi voorbeeld van.

Hessel Fluitman

Dr. Bekken speelt 'Django':

<https://www.youtube.com/watch?v=GbmWel5Add8>

FRANK GRATKOWSKI/SEBI TRAMONTANA Live at Španski Borci (Leo Records)

Deze hele eeuw al spelen de Duitse rietblazer Frank Gratkowski en de Italiaanse trombonist Sebi Tramontana als duo. En dat is te horen in deze live-opnamen uit 2015 en 2016. De twee blazers halen vooral een grote dosis lyriek, lichtvoetigheid en humor bij elkaar naar boven. Ze omspelen elkaars melodieën met de superieure toon die ze uit hun instrumenten halen. Hoewel ze een flink arsenaal aan 'extended techniques' tot hun beschikking hebben blijven ze redelijk dicht bij huis. In sommige tracks horen we Gratkowski met een haast klassieke toon altsax spelen en Tramontana maakt indruk met zijn romige sound. Dit zijn geen muzikanten die zich voor elkaar of hun publiek hoeven te bewijzen. Ze vertellen elkaar verhalen en wij mogen lekker meeluisteren. Op de Groningse ZomerJazz-FietsTour (26 augustus) kunnen we dat ook gaan doen.

Herman te Loo

MACHINE MASS **Plays Hendrix (MoonJune)**

Het Belgische Machine Mass is weer een volwaardig trio. Keyboardspeler Antoine Guenet (The Wrong Object, Univers Zero) heeft zich bij gitarist Michel Delville en drummer Tony Bianco gevoegd. Het aldus ontstane powertrio heeft zich gestort op het oeuvre van Jimi Hendrix. Dat ligt bezaaid met valkuilen, want iedere gitarist voelt de erfenis van de gitaargod boven zich hangen. Delville ontkent zijn invloed niet, maar is volstrekt zichzelf. Van slaafs naspelen van de originelen is eveneens geen sprake. Er zijn verrassende akoestische piano-intro's, de thema's komen soms laat opdoemen uit de krachtige improvisaties en de opbouw van ieder stuk is weer anders. Ook de lengte varieert: van korte, krachtige interpretaties tot lange jams.

Herman te Loo

Hier speelt Machine Mass 'Voodoo Chile':
<https://youtu.be/1JdDsakrc08>

QUINSIN NACHOFF'S ETHEREAL TRIO **Ethereal Trio (Whirlwind Recordings)**

De Canadese New Yorker Quinsin Nachoff heeft als componist een strijkkwartet en een vioolconcert op zijn naam staan. In het Ethereal Trio speelt hij tenorsax, en heeft hij een dreamteam om zich heen verzameld: bassist Mark Helias en drummer Dan Weiss. De kale bezetting geeft de saxofonist volop ruimte en vrijheid. Dat moeten we ook achter de naam zoeken, want etherisch is de muziek nergens. Die is op 'Ethereal Trio' eerder aards te noemen. Soms trekt de sax melodisch op met de gestreken bas, op andere momenten maakt hij er met het slagwerk een ritmisch feestje van. De jonge blazer heeft een elegante manier van spelen, en een zwierig dansgevoel is nooit ver weg, ook niet in de wat complexere en meer funky stukken.

Herman te Loo

Hier is de trailer van het album:
<https://youtu.be/q9Fg686aops>

REDDEER **New York – St. Johann (Evil Rabbit)**

Een drietal improvisatoren ontmoette elkaar in de staat New York in 2010 bij een impro-evenement. Dat beviel de Amerikaanse vocaliste Fay Victor, de Oostenrijkse pianist Elisabeth Harnik en de Engelse bassist Dominic Lash dermate goed dat ze onder de naam Reddeer doorgingen. Victor, hier in Nederland bekend van haar samenwerking met de ICP en het Ab Baars Trio, maakt indruk als vocale improvisator. Ze gebruikt haar stem als instrument, maar zet ook eigen teksten in. Die zijn soms erg grappig, maar ook associatief en kernachtig. Harnik pareert haar inbreng met een subtiel toucher, dat een klassieke opleiding verraadt. Lash is een bassist die zijn instrument nog groter kan laten klinken dan het al is, zoals Wilbert de Joode of Meinrad Kneer (die de opnamen ook uitbrengt) dat kunnen.

Herman te Loo

De website van Evil Rabbit Records:
<http://evilrabbitrecords.eu/>

100 JAAR **JAZZ OP DE PLAAT** **(Deel 6: 1989 tot en met 1998)**

1989

Looking Up
[Michel Petrucciani](#)

1992

Drop Kick
[Steve Coleman](#)
The Legend Of Buddy Bolden
[Wynton Marsalis](#)

The Noose

[Tim Berne](#)

1993

Cantaloop

[US3](#)

1996

You Can Do It (Baby)
[Nuyorican Soul](#)

1997

Khmer
[Nils Petter Molvaer](#)

1998

The Dawn
[Erik Truffaz](#)

In 2017 is het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. De medewerkers van het Franse Jazz Magazine maakten een lijst van honderd markante opnamen die in de loop van die jaren werden uitgebracht. De volledige lijst is dit jaar in zes delen in Jazzflits te vinden.
(Bron: Jazz Magazine, maart 2017).

JAZZ OP DE PLANKEN

JAZZ MIDDELHEIM

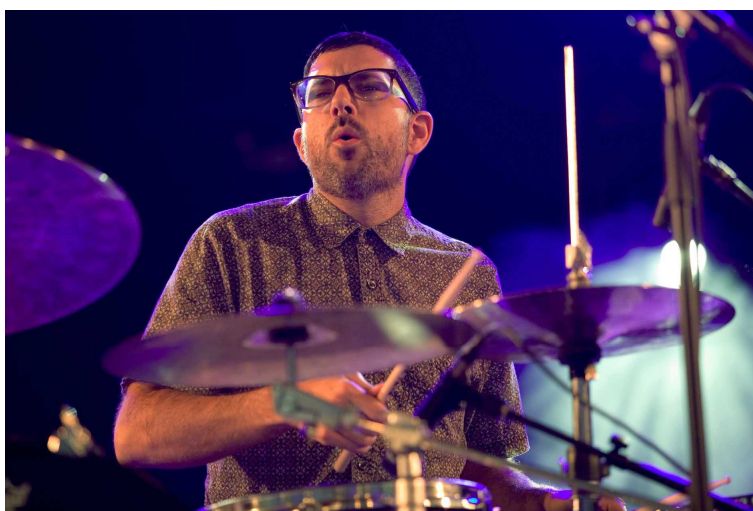
Datum en plaats:

3-6 augustus 2017,
Park Den Brandt, Antwerpen.

Voor de 36ste keer was het in Park Den Brandt met 17.000 bezoekers een gezellig druk feest waar genoten werd van een bijzonder goed jazzfestival en Belgisch bier. In het royale park stond een grote tent voor de hoofdacts en een kleinere tent met de naam Club Stage waar tussen de hoofdacts in ruimte werd gegeven aan talent dat meer bekendheid verdient. Overigens stond ook een aantal Belgische groepen op het hoofdpodium die probleemloos meedraaiden met de wereldtop. De zaterdag stond in het teken van een eerbetoon aan Art Blakey, Charles Mingus, John Lennon en Thelonious Monk, maar door de dagen heen waren er ook andere thema's te ontdekken. Zo was er aandacht voor elektronische jazz met **Urbex** van de Belgische drummer Antoine Pierre, die voor een heftige opening zorgde. Power jazz met sporen fusion en rock die je als soundscape over je heen kon laten komen. In dat spoor zaten ook andere groepen als het Londense **Portico Quartet** dat met sound, ritme en ruimte speelde door middel van samples en elektronica.
[...vervolg op de volgende pagina](#)

Hoogtepunt met Joshua Redman, die zowel zijn vader Dewey, Don Cherry als Ornette Coleman eerde. (Foto: Tom Beetz)

Artist in Residence Mark Guiliana liet dagelijks van zich horen. (Foto: Tom Beetz)

Bij het **Cinematic Orchestra** bediende producer Jay Swinscoe met ijzeren hand de knoppen. Ook weer muziek waar je niet over moet nadenken maar waarin je moet verdrinken. De grootste verrassing in dit genre was misschien wel het Belgische trio **Dans Dans** met onontkoombare ritmes en dreunende beats die toch steeds melodieus bleven. Afgezien van de gebruikelijke gitaar-stompboxen en multi-effect pedalen, kwam er verder net als bij **Mark Guiliana's Beat Music** met Jason Lindner op synthesizer en Wurlitzer, geen elektronica aan te pas. Drummer Guiliana was Artist in Residence en als zodanig bijna alle dagen te horen. Met de geweldige pianist Fabian Almazan speelde hij een dromerige set met lange drumsolo's, hedendaagse bebop mainstream die met veel emotie was neergepend, en op de afsluitende dag trad hij op met studenten van het Antwerpse conservatorium, die het professionele niveau overigens al hadden bereikt. In de kleine tent mocht elke dag een muzikant vier keer optreden, steeds met andere groepen zodat toetsenist Jozef Dumoulin, singer-songwriter/gitariste Chantal Acda, gitarist Ruben Machtelincx en saxofonist Nicolas Kummert een aantal aspecten van hun kunnen konden laten horen. Opvallend was dat Acda gitarist Bill Frisell had weten te strikken voor een optreden. Eigenlijk waren alle optredens een rustpunt tussen de vaak heftige optredens in de hoofdtent, waarbij de hier nog vrijwel onbekende Kummert waar maakte dat in de Club Stage het talent was te vinden dat meer aandacht verdient.

Wat Middelheim voor jazzliefhebbers zo de moeite waard maakt is dat de hoofdmoot van de programmering onder de nauwste definitie van jazz valt. Met zijn nieuwe kwartet Still Dreaming gaf saxofonist **Joshua Redman** een eerbetoon aan zijn vader Dewey Redmans Old and New Dreams Quartet uit de jaren zeventig waarin de composities van Ornette Coleman een belangrijke rol speelden. Het grappige was dat veel eigen nummers werden gespeeld, maar het leek of die waren geschreven door Ornette, met als hoogtepunt de toegift 'Turnaround', een blues van Coleman zelf. Het was een van de beste optredens van Middelheim, slechts overtroffen door de waanzinnige **Mingus Big Band**. In die band zitten nog twee musici die er bij leven van [...vervolg op de volgende pagina](#)

Het was niet zo duidelijk waarom Tony Allen zijn tribute aan Art Blakey wijdde. In zijn toelichting speelden Louis Armstrong en Duke Ellington een grotere rol. We hoorden wel Blakey's hit 'Are you real?'. (Foto: Tom Beetz)

Musical director Alex Foster leidde met strakke hand de grandioos spelende Mingus Big Band. (Foto: Tom Beetz)

Mingus al bij waren, saxofonist Alex Foster, nu de muzikale leider, en trombonist Earl McIntyre, maar nog belangrijker is dat weduwe Sue Mingus er over waakt dat de geest van Mingus niet wordt aangetast. Dus geen slappe revival maar een band die zich in hevigheid, intentie en kwaliteit kan meten met het beste dat Mingus ooit zelf bood. Stuk voor stuk zijn de bandleiden de top van wat New York te bieden heeft en de boodschap tegen racisme ('Fables of Faustus') en wegstijgen ('Don't let it happen here' op basis van een gedicht van de door de nazi's monddood gemaakte predikant Martin Niemöller) kwam nog even hard binnen. Minder emotioneel maar ook politiek gestuurd was de **Brexit Big Band** van Matthew Herberts. Geestig was de wijze waarop Herberts korte metten maakte met het knotsgekke idee om Europa te verlaten en hij de Daily Mail, de stem van de Britse onderbuik, fanatiek liet verscheuren en het geluid daarvan ritmisch in de muziek verwerkte. Niet vergeten dat het niet alleen leuk was maar dat er ook een swingend orkest met een groot (Nederlands) koor prima muziek stond te maken, om nog even fijntjes aan te tonen dat de Brexit niet alleen? het verlies van Britse humor zal betekenen.

Kunnen we ten slotte kort vermelden dat saxofonist **Charles Lloyd** een optreden had waarin heerlijke muziek met een zwoel Southern-Comfort-gevoel werd afgewisseld met oppervlakkige liftmuziek. In zijn groep zaten Bill Frisell en de pedal steel gitarist Greg Leisz, die later met hun eigen groep terugkwamen met een ode aan John Lennon. Uitgekeken werd naar de legende **Tony Allen** (uitvinder van de Afrobeat bij Fela Kuti), die Art Blakey eerde. Met Blakey had het weinig of niets te maken, want Allen had grote bewondering voor Blakey maar was er niet door beïnvloed zoals hij opmerkte. Uiteindelijk werden toch nog een paar bekende hits gespeeld waarbij de onbekende Cubaanse saxofonist Irving Acao een naam bleek om te onthouden. Het festival werd besloten door zanger **Van Morrison**. Vaak onberekenbaar en stuurs, maar deze keer had hij er echt zin in en gaf hij een lang en bevlogen optreden. Het werd feestmuziek voor teenagers die nu 65+ zijn, maar de aanwezige jongeren zongen toch ook uit volle borst G.L.O.R.I.A. mee.

Tom Beetz

Bassist Alex Blake ging bij Randy Weston zo op zijn bas tekeer dat hij de C-snaar uit de kam trok. (Foto: Tom Beetz)

Matthew Herberts verscheurt de door hem gehate Daily Mirror waarvan hij vindt dat die een verderfelijke rol speelt bij de misinformatie over de Brexit. (Foto: Tom Beetz)

Luis Bonilla, trombonist van de Mingus Big Band, blies het tentdoek aan flarden. (Foto: Tom Beetz)

JOEY ALEXANDER TRIO

Bezetting:

Joey Alexander (p),
Alex Claffy (b)
Willie Jones III (d).

Datum en plaats:

16 juli 2017,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Dat u nog nooit heeft gehoord van Joey Alexander is geen schande. Deze pianist is pas veertien, maar toert door Europa met een fenomenaal trio. LantarenVenster was zeer goed gevuld, maar dat kwam ook doordat het concert aanvankelijk gepland was in de inmiddels failliete North Sea Jazzclub. Hij is geboren op Bali en heet eigenlijk Josiah Alexander Sila. Die naam zult u misschien nooit meer horen, maar deze junior toonde tijdens dit concert dat hij een heel grote muzikant is. Vandaar wat superlatieven in dit verslag. De onhandigheid van zijn puberlichaam stond in schril contrast met zijn artistieke kwaliteiten. Hij combineerde een sensationele techniek met een zeer volwassen inzicht in de muziek. Natuurlijk is Alexander te jong om een eigen stijl te hebben ontwikkeld. Het was dan ook een concert van spitsvondigheden, virtuoze kunstjes en vooral snelheid.

Na 'My favorite things' te hebben gespeeld stelde hij zich voor en zei dat dit zijn eerste keer in Holland was: "Bij opa en oma!" In het eerste stuk kwam al vlot een bassolo en dat patroon zette zich gedurende het concert voort. Daarbij keek Alexander bijna constant naar de soepele ritmetandem. Overigens was er weinig visuele interactie. Drummer Willy Jones III speelde onverstoorbaar en strak in het pak. Zelfs na afloop droeg hij dat smetteloze pak nog, alsof het concert absoluut geen moeite had gekost. Als het tempo omhoog ging stond de pianist op en het leek erop dat hoe sneller hij speelde, hoe genialer hij was. Tijdens één zo'n snelle passage trilde het bekertje van bassist Alex Claffy van de versterker. Onhandig buigend maakte Alexander een eind aan het concert maar ik beloof u: dit wordt een heel grote en wie er bij was maakte het allereerste concert van Joey Alexander in Nederland mee.

Peter J. Korten

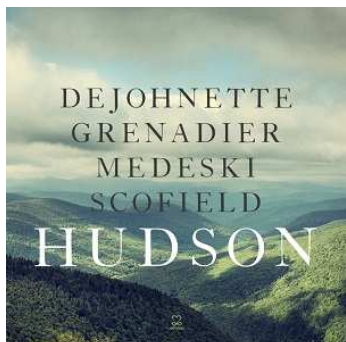
'Deze junior toonde tijdens dit concert dat hij een heel grote muzikant is. Hij combineerde een sensationele techniek met een zeer volwassen inzicht in de muziek.'

Joey Alexander en zijn trio.
(Foto's: Joke Schot)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 7 augustus 2017

- 1 Jack DeJohnette**
Hudson (Motema)
- 2 Ambrose Akinmusire**
A Rift In Decorum
Live At The Village Vanguard
(Blue Note)
- 3 Charles Lloyd**
Passin' Thru (Blue Note)
- 4 Lars Danielsson**
Liberetto III (ACT)
- 5 Jonathan Finlayson**
Moving Still (PI Records)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Wolfgang Haffner**
Kind Of Spain (ACT)
Zeer fraaie ingetogen cd van drummer Haffner. De 'usual suspects' worden gespeeld in zeer emotionele uitvoeringen ('Concierto de Aranjuez', 'Spain', etc...) Geen vuurwerk maar wel doordachte uitvoeringen.
- 2 George Colligan**
More Powerful (Whirlwind)
Pianist Colligan gooit alle schroom van zich af en levert een puik staaltje neobop af met tintjes van free jazz. Onverwacht goed met een nieuwe saxfoonster(rin) Nicole Glover, waar we nu ineens heel veel van verwachten in de toekomst!
- 3 Allan Holdsworth**
The Man Who Changes Guitar Forever (Manifesto)
12-cd-overzicht van de helaas onlangs overleden Holdsworth. Al zijn belangrijke albums aangevuld met wat minder bekende cd's. Mooi overzicht van wat de man heeft betekend voor de (gitaar)-fusion. Mooi uitgegeven voor een schappelijke prijs.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

VARIA

Het duo SCHNTZL, oud-winnaar van de Storm! Contest. (Foto: Thomas Geuens)

Inschrijving Storm! Contest geopend

Tot 15 september kan jong jazztalent zich aanmelden voor de derde editie van de jaarlijkse Storm! Contest. De finale vindt plaats op 27 oktober in Kaap/De Werf (Brugge). Minstens de helft van de groepsleden moet Belg zijn. Elk groepslid mag maximaal 30 jaar zijn op 1 november, met uitzondering van één groepslid. De inzendingen worden beoordeeld door een professionele jury. De winnaar mag onder meer een JazzLab Series-tour maken in 2018-2019, een cd opnemen voor het W.E.R.F.-label en meedoen aan het concours B-Jazz in maart 2018. Eerdere winnaars van de Contest waren SCHNTZL en Nordmann.

Meer info is te vinden op: <http://bit.ly/2uhXZGX>

Nieuw Duits blad voor liefhebbers jazzgeschiedenis

Voor liefhebbers van jazzgeschiedenis is er een nieuw Duits blad. Het heet JAZZpects (www.jazzpects.de) en is een uitgave van Jazzinstituut Darmstadt. In juni is het eerste nummer verschenen waarin uitgebreid wordt verhaald over een concert dat een groep musici rond trombonist Albert Mangelsdorff en saxofonist Joki Freund in 1957 naar Sopot in Polen bracht. JAZZpects is gratis als pdf te downloaden. Het verschijnt twee keer per jaar, nu nog alleen in het Duits, maar in de toekomst ook in het Engels.

North Sea Jazz Festival 2017 op Radio 2 Soul & Jazz

De hele maand augustus staat het NTR/NPO Radio 2 Soul & Jazz- programma CoLive! in het teken van het North Sea Jazz Festival 2017. De komende weekenden staan nog de volgende concerten op de rol:

Zaterdag 19 augustus 2017

19:00 uur Richard Bona Mandekan Cubano
20:00 uur Bill Laurance

Zondag 20 augustus 2017

19:00 uur Mark Guiliana Jazz Quartet
20:00 uur Joris Posthumus Group

Zaterdag 26 augustus 2017

19:00 uur Jeroen van Vliet Moon Trio
20:00 uur Bokante

Zondag 27 augustus 2017

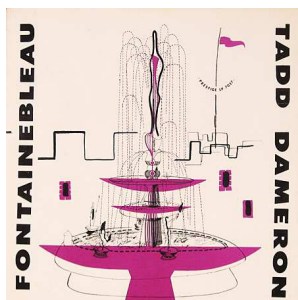
19:00 uur Bart Wirtz
20:00 uur Ben van Gelder Quintet

Meer info: www.nposoulenjazz.nl/

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

TADD DAMERON Fontainebleau (Prestige)

In deze rubriek blies ik al eerder de lof-trompet over componist en arrangeur Tadd Dameron. In Jazzflits 277 besprak ik het album 'The Magic Touch', zijn zwanenzang uit 1962 en een nummer later 'Mating Call'. Die plaat maakte hij in 1956 met saxofonist John Coltrane. Uit datzelfde jaar is 'Fontainebleau'. Het is het visitekaart van Dameron (1917–1965) als componist. De plaat is een meesterwerk. Zijn inspiratie voor het album vond Dameron in Frankrijk, waar hij in 1949 met Miles Davis op een festival speelde. Hij moet toen het kasteel van de Bourbons in Fontainebleau gezien hebben.

Het eerste stuk, 'Fontainebleau', is een suite van drie in elkaar overlopende deeltjes: een beschrijving van het woud loopt over in een beschrijving van de zwanen in de vijver. Deze twee motieven worden in het derde deel, het afscheid van Napoleon bij zijn verbanning naar Elba, in elkaar gesneden. Deel een is helemaal uitgeschreven. Zelfs de partij van altist Sahib Shihab staat in grote lijnen op papier. Het tweede stuk, 'Delirium', is een feature voor de tenorist Joe Alexander. In 'The scene is clean', het derde stuk, staat Tadd Dameron zelf centraal. Op piano werkt hij zijn thema uit en varieert er met grote schoonheid op. Tijdens het thema zelf voert Kenny Dorham de boventoon met zijn trompet. In 'Flossie Lou' krijgt trombonist Henry Coker volop de ruimte. Hij was in die tijd een coryfee in het orkest van Count Basie. 'Bula-Beige' sluit het album af met solo's van onder anderen baritonsaxofonist Cecil Payne en weer Sahib Shihab. Alles wordt uitgevoerd met een zekere afstandelijkheid en rust. 'Fontainebleau' is zowel in klassieke termen, als vanuit jazzoogpunt een 'beauty'.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

FESTIVALS SEPTEMBER

Arne Van Coillie Trio speelt 10 september tijdens Jazz at Home, Mechelen. De leider staat links op de foto. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ AT HOME

Diverse locaties, Mechelen
7, 8, 9, 10 september 2017
(<http://www.jazzathome.be>)

Met onder anderen: Anthony Claeys 4tet, Antoine Pierre Urbex, **Arne Van Coillie Trio**, As Guests, Eve Beuvsens Trio, Hertmans-Vila, Hilde Vanhove en Serries/Daelman/Troch.

JAZZ IN HET DORP

Amstelveen
10 september 2016
(<http://jazzinhetdorp.nl>)

Met onder anderen: De bezoeker maakt kennis met verschillende jazzstijlen, uitgevoerd door 'jonge jazztalenten, Amstelveense artiesten en regionale smaakmakers'.

LATE SUMMER SOUL & JAZZ FESTIVAL

Markant, Uden
15, 16 september 2017
(<http://www.latesummerjazz.nl/>)

Met onder anderen: Bruut, Eric Vloeimans, Tom Browne, Raad van Toezicht, Hermine Deurloo, Karel Boehlee en Delfos.

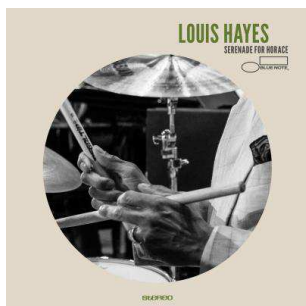
LOOSDRECHT JAZZ FESTIVAL

Botenloods Het Anker, Loosdrecht
15, 16 september 2017
(<http://loosdrechtjazzfestival.nl/>)

Met onder anderen: Joost Zoeteman/Paulus Schäfer/ Nick McGuire, Dutch Swing College Band, Tico Pierhagen, Fay Claassen/Peter Beets & Friends, New Cool Collective en Bruut!

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 juli 2017

1. **Louis Hayes**
Serenade For Horace (Blue Note)
2. **Terry Gibbs**
92 Years Young:
Jammin' At The Gibbs House
(Whaling City Sound)
3. **DeJohnette, Grenadier, Medeski
and Scofield**
Hudson (Motema)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

• Reizevoort, Jorre Reyn-
ders. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

BRUNO VANSINA

JAZZ IN BEELD

Tijdens het gratis festival Jazz op het plein in Genk speelde op 26 juli het Orchestra Exotica. De spil van dit zevenkoppige Orchestra Exotica is Bruno Vansina. **Jean Schoubs** was erbij en legde hem vast op de gevoelige plaat.

JAZZFLITS NUMMER 275 KOMT OP 11 SEPTEMBER 2017 UIT

Deze zomer toert bassist Stanley Clarke weer door Europa. Op 14 juli was hij te gast bij LantarenVenster, Rotterdam, samen met Cameron Graves (toetsen), Beka Gochiashvili (piano) en Michael Mitchell (drums). **Joke Schot** fotografeerde tijdens het concert en in de kleedkamer. Naar verwachting komt Clarke dit jaar met een nieuw album.

STANLEY CLARKE

JAZZ IN BEELD

Stanley Clarke op het podium. (Foto: Joke Schot)

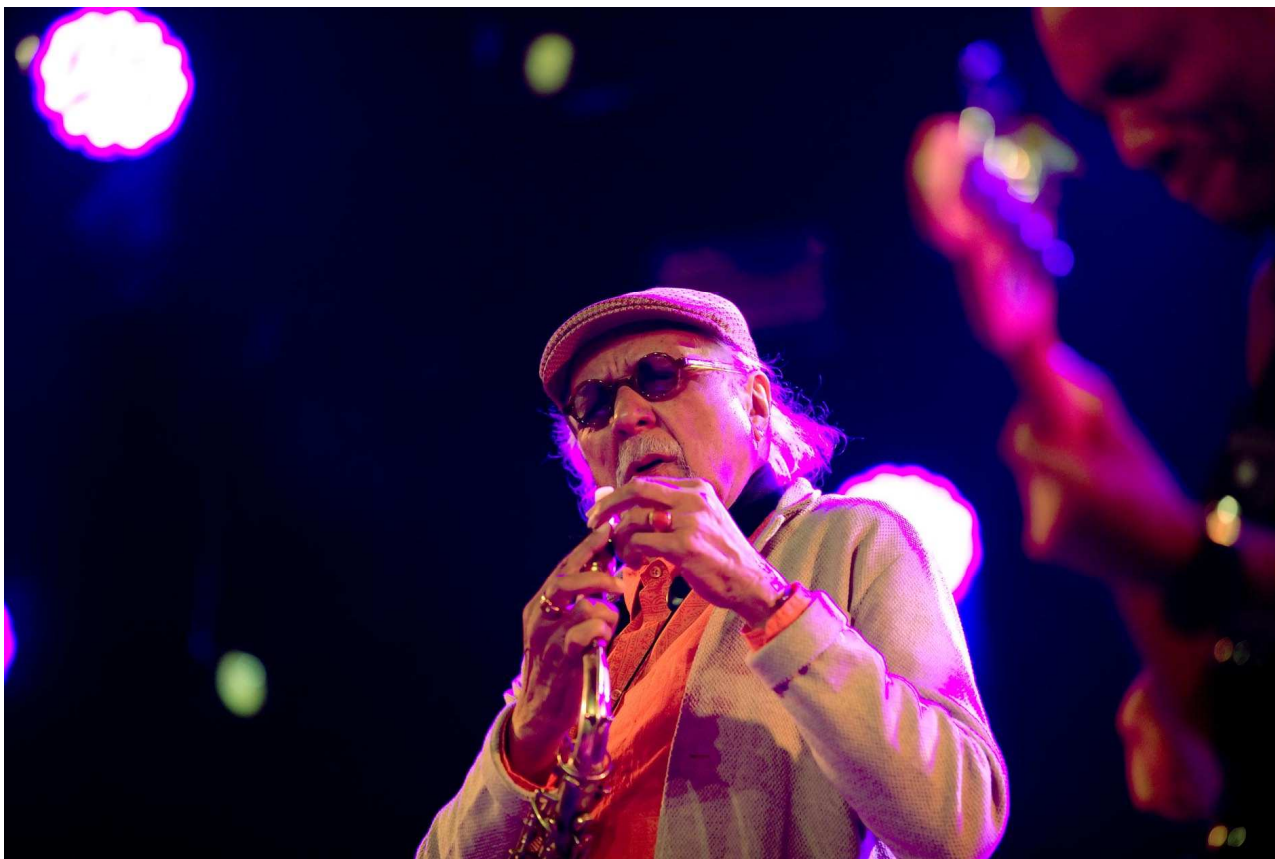
Stanley Clarke in de kleedkamer. (Foto: Joke Schot)

Tijdens het festival Jazz Middelheim werd van 3 tot en met 6 augustus in de woorden van de organisatoren 'de tijdloze geest van de jazz' gevierd. Plaats van handeling was als vanouds Park Den Brandt in Antwerpen. Van Morrison zong en speelde zijn oude hits en een keur aan blues en R&B-covers.
(Foto: **Tom Beetz**)

Dans Dans met Bert Dockx (g), Steven Cassiers (d) en Frederic Lyenn Jacques (b). (Foto: Tom Beetz)

Veteraan Charles Lloyd speelde met The Marvels (Bill Frisell (g), Greg Leisz (steel g), Reuben Rogers (b) en Eric Harland (d)). (Foto: Tom Beetz)

Nic Thys. (Foto: Jean Schoubs)

Van 27 tot en met 29 juli werd voor de 35ste keer het festival Ça Jazz à Huy gehouden. De laatste dag waren onder anderen het Piroton-Frankinet-Vanderstraeten Trio, het trio Loriers-Postma-Thys en het Phil Abraham Quartet van de partij.

Phil Abraham. (Foto: Jean Schoubs)

Nathalie Lories. (Foto: Jean Schoubs)

Sal la Rocca. (Foto: Jean Schoubs)